

บทนำ

เว็วร้างแสนกวางใหญ่
ทอดไกลจรดปลายฟ้า
คือห้วงสมุทร
นคราแห่งสาคร*

กลางมหาสมุทรนอร์เทียที่มองไปไม่เห็นสิ่งใดนอกจากผืนน้ำ ทะเลสีเข้มสะท้อนแสงจากอาทิตย์ที่กำลังจะลับขอบฟ้า ‘นอกรี’ เรือสีดำสนิทรากับสีของรัตติกาล เจ้าของสมณานาม ‘รัตติกาลแห่งนอร์เทีย’ กำลังลอยล่องอยู่ตรงนั้น

นอกรีอำลาแผ่นดินฝั่งตะวันออกของมหาสมุทรนอร์เทียมาได้นานหลายเดือนแล้ว มันถูกพาเล่นเลาะไปยังเกาะแก่งต่างๆ กลางทะเลอย่างไร้เป้าหมายที่แน่ชัด โดยที่เนอเรียส...จลามร้ายแห่งนอร์เทียผู้เป็นเจ้าของแห่งนอกรีไม่เคยคิดจะเล่นเรือกลับไปยังน่านน้ำนี้รนาสาครแห่งแคว้นเนตราที่จากมาแม้แต่นิดเดียว

---

* ประพันธ์โดย tintin

หากในตอนนี้นัยน์ตาสีฟ้ากระจ่างใสราวกับน้ำทะเลยามต้อง
กระทบแสงแดดของชายหนุ่มร่างสูงที่ยืนกอดดอกอยู่บนดาดฟ้าเรือกลับ
หันไปแลจับอยู่ที่ปลายขอบฟ้าทางด้านที่จากมา ทั้งที่ใจเฝ้าเพียรสั่ง
ไม่ให้หันกลับไปมองยังทิศนั้น แทบทุกคนบนนอกซึ้งรู้ว่าภาพที่ปรากฏ
อยู่ในครรลองสายตาของเนอเรียสคืออะไร มันไม่ใช่ภาพของฟ้า
ยามเย็นหรือทะเลสีเข้ม หากเป็นภาพของหญิงสาวผู้หนึ่งต่างหาก

...หญิงสาวคนที่ขโมยหัวใจเขาไป ก่อนจะโยนมันทิ้งให้ตกลงไป
ยังก้นทะเลอย่างไม่คิดจะไยดี

ทว่า... ไม่มีสักคนที่จะรู้ว่าภาพหญิงสาวที่ทาบทับอยู่ในหัวใจเขา
ไม่ใช่ภาพที่เธอคนนั้นใช้ปรากฏอยู่ต่อหน้าและต่อสายตาใครๆ แต่เป็น
เรือนร่างกับใบหน้านางงามที่แสงจันทร์เต็มดวงเอื้อมมาแตะแต้ม
ต่างหากที่ประทับอยู่ในใจเขา

...ลือฮา

จับปล้นภาพนั้นกลับถูกแทนที่ด้วยหญิงสาวร่างระหงในชุด
สีดำสนิทที่ปิดบังแทบทุกส่วนของร่างกาย เหลือเพียงดวงตาสีสนิม
เหล็กที่ทอดมองตรงมายังเขาด้วยแววตาว่างเปล่า มันพุ่งกระแทก
ความรู้สึกของเขาจนเจ็บไปหมดไม่ว่าจะเป็นกายหรือใจที่อ่อนล้า

เนอเรียสปิดตาลงซ่อนความรู้สึก หากรอยยิ้มที่แย้มออกแต้ม
มุมปากหยักลึกกลับจ้าวรานบ่งบอกถึงสิ่งที่อยู่ภายใน

...จะคิดถึงกันไหม... คิรากร* ...

...ไม่คิดถึง!!!

คำตอบพูดขึ้นอย่างรวดเร็วราวกับแสงฟ้าแลบ เขาหัวเราะ
ออกมาเบาๆ กับคำตอบที่ได้รับ

...ใช่ เธอคงไม่คิดถึงเขา บางที... ในเวลานี้ทั้งชื่อและภาพของเขา
อาจจะไม่มีอยู่ในหัวใจเธอเลย

* จากเรื่องกุหลาบกลางคืนทราย

...ลือ...ลิขิต...ข้าหวัง...ว่าสักวันข้าคงจะลบภาพของท่าน
ออกจากใจได้ ข้าเฝ้าภาวนา

อาทิตย์ลอยขึ้นสูงจนเกือบจะอยู่กึ่งกลางฟ้าที่ไร้เมฆลอย อากาศ
ในตอนนี้อากาศร้อนไม่หนาวเหมือนเมื่อก่อนพายุลูกใหญ่เพิ่งพัดผ่านและ
เกือบจะทำความเสียหายให้กับนอกรีต

นอกรีตยังคงแล่นอยู่กลางทะเลที่ปราศจากพื้นดินหรือเกาะแก่ง
อะไร แต่จากแผนที่เดินเรือที่เขามี นอกรีตก็พอจะบอกได้ว่าถ้า
เดินเรือไปในทิศนี้ก็จะเจอสามอาทิตย์ เขาน่าจะเจอกับเกาะควินตัน
อันเป็นท่าเทียบเรืออิสระสวรรค์ของโจรสลัดทุกน่านน้ำ เหมือนกับ
เมืองโนเออร์ที่อยู่อีกฟากฝั่งของมหาสมุทรนอร์เทีย

และยามเมื่อชื่อ 'โนเออร์' ผุดขึ้นมาในความคิด หัวใจของเขา
ก็หวนกลับไปหาหญิงสาวน้อยน้ำตาลสีนิมเหล็กเจ้าของชื่อลิขิตหรือ
ลือของเขาอีกครั้ง เพราะโนเออร์คือสถานที่ที่ทำให้เขาได้พบกับเธอ
...นางในฝันของเขา หากเป็นผู้หญิงในความจริงของคนอื่น

นอกรีตหัวเราะเยาะตัวเองเบาๆ ก่อนจะปิดความคิดที่บาด
หัวใจให้เป็นรอยแผลออกไปง่ายๆ เหมือนที่เคยทำทุกที

ชายหนุ่มลัดกลองส่องทางไกลในมือลงหวังจะกลับไปพักสักครู่
และปล่อยให้กับตันมีรองคนสนิทของเขาอย่างทรัสการ์มาบังคับเรือ
แทน ทว่าในตอนนั้นเองที่แสงสว่างวาบพุ่งเข้ากระทบสายตา คิ้วเข้ม
เหนือดวงตาลีฟ้ากระจ่างขมวดเข้าหากันนิดหนึ่ง ก่อนที่เขาจะยก
กลองส่องทางไกลขึ้นทาบดวงตาอีกครั้งและมองตรงไปยังที่มาของแสง
เมื่อครู่

กำลังขยายของกระจกหนาที่อยู่ตรงปลายลำกล้องทำให้นอกรีต
เห็นได้ชัดว่าแหล่งกำเนิดของแสงนั้นคืออะไร หากถึงกระนั้นชายหนุ่ม

ก็ยิ่งหรีตาลงครุ่นคิด ไม่แน่ใจว่าภาพที่เห็นเป็นความจริงหรือแค่
ลึ้งลวงตา จนเมื่อมองซ้ำเป็นครั้งที่สองและภาพตรงหน้าไม่ได้เลื่อน
หายไปอย่างที่คิด เขาจึงตัดสินใจสั่งให้ลูกน้องเอาเรือเล็กลง

"ผู้หญิง!!"

เสียงอุทานของลูกเรือคนหนึ่งดังขึ้นเมื่อเข้ามาใกล้เป้าหมายมาก
พอแล้ว เนอเรียสมองร่างของคนทั้งหมดสติอยู่บนซากเศษไม้ขนาดใหญ่
ด้วยสายตาสงสัย และแม้จะแปลกใจที่ไม่ถึงได้เจอหญิงสาวมา
ลอยคอกอยู่กลางทะเลแบบนี้ เขาก็ยังตัดสินใจที่จะช่วยเธอ

"ท่านจะช่วยนางหรือ เนอเรียส"

เสียงของกัรือท หนึ่งในลูกเรือที่ติดตามมาด้วยชะงักมือของ
เนอเรียสที่กำลังจะเอื้อมไปแตะท่อนแขนบอบบางที่ถูกแดดเบิร์อง
บนผาจนแดงกำ ชายหนุ่มหันไปเลิควมมองคนท้วงเป็นเชิงถาม คนถูก
มองขยับตัวนิดหนึ่งอย่างอึดอัดก่อนจะยอมพูดถึงสิ่งที่กังวลออกมา

"บางทีนางอาจจะเป็นภูตพรายแห่งท้องทะเลก็ได้ แล้วถ้าท่าน
พานางขึ้นไปบนนอกรี..."

"เรื่องเหลวไหลนังกัรือท"

เนอเรียสพูดชัดขึ้นด้วยเสียงกลัวหัวเราะ กัรือทจึงเงียบไป
ไม่พูดอะไรอีก เพราะรู้ว่าเนอเรียสไม่เคยเชื่อถือหรือเกรงกลัวเรื่อง
ผีนางงไม้ รวมทั้งปีศาจที่อยู่ในตำนานเล่าขานของท้องทะเลจริงๆ
เขาเองก็ไม่ได้สนใจกับมันมากนัก แม้ว่าพอจะมีสัมผัสพิเศษไม่เหมือน
คนอื่นอยู่บ้าง ทว่ายามเมื่อเห็นหญิงสาวผู้นี้ อะไรบางอย่างในใจก็สั่น
เตือนให้ระวังอย่างประหลาด

...แต่กลางสังหรณ์เตือนให้ระวังสิ่งใด ในตอนนี้เขาก็ยังไม่แน่ใจ
จริงๆ

บทที่ 1

เนอเรียสเฟงมองหญิงสาวที่ยังคงนอนสลบไม่ได้สติบนเตียงด้วย
สายตาสำรวจ เส้นผมหยักศกสีดำสนิทราวกับสิริตติกาลขับไบนั่น
ให้ดูสวยคมแปลกตา ผิวสีน้ำผึ้งเนียนเรียบมีรอยแดดเผาจนแดงกำ
ตรงบริเวณใบหน้า ลำคอ และช่วงแขนที่โผล่พ้นเสื้อผ้าที่เขาเปลี่ยน
ให้เธอเองกับมือ

เนอเรียสยังคงมองสำรวจหญิงสาวด้วยความสนใจ เครื่องประดับ
ที่ติดตัวเธอมาทำให้เขาคาดเดาว่าเธอน่าจะไม่ใช่หญิงสาวชาวบ้าน
ธรรมดา ไม่ว่าจะป็นสร้อยทองคำขาวที่ประดับด้วยจี้เพชรน้ำงาม
เข้าชุดกับต่างหูเพชรที่น่าจะเป็นต้นกำเนิดแสงตะวันมา
เข้าตาเขาจนไปช่วยเธอขึ้นมาขังนอกซ์ได้ ทั้งยังชุดกรวยกายเปียกโชก
พวกนั้นที่เขาเป็นคนถอดมันออกไปก็ช่วยยืนยันถึงสิ่งที่เขาคิดได้เป็น
อย่างดี

...ว่าแต่...ลูกสาวผู้ดีมีตระกูลของแคว้นไหนกันนะ แล้วทำไมมา
ลอยคออยู่กลางทะเลแบบนี้ได้

เขาดูคิดอย่างแปลกใจไม่ได้ แม้รู้ว่าสงสัยไปก็เปล่าประโยชน์

เพราะคนที่จะให้ความกระจ่างต่อเขายังสลับไปสลับมาได้สติอยู่

แล้วในขณะที่ยังไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรกับเธอดี เบลีอกตาบาง
ของคนทีนอนหลับมาตลอดก็กะพริบเปิด เผยให้เห็นนัยน์ตาสีเขียว
เข้มราวกับท้องทะเลลึกที่ปราศจากกั้นบังอันเลื่อนลอยในนาที่แรก
ก่อนจะจับภาพเขาที่กำลังจ้องเขม็งเธออยู่ได้ แล้วหญิงสาวผู้นั้นก็ชะงัก
นิ่งอย่างตกตะลึง ส่วนตัวเธอเรียสเองก็ตกใจไม่แพ้กันด้วยไม่ทัน
ตั้งตัวว่าอยู่ๆ เธอจะลืมตาขึ้นมากะทันหันแบบนี้

นานหลายชั่วชีวิตใจกว่าที่คนทั้งคู่จะได้สติกลับคืนมา หญิงสาว
เจ้าของดวงตาสีเขียวเข้มคู่คมจึงค่อยพยุงกายลุกขึ้นนั่งอย่างช้าๆ และ
นั้นก็ทำให้นือเรียสได้สติก็ลงไปช่วยประคองโดยไม่มีคำพูดอะไร
เขาปลอ่ยให้เธอมองสำรวจรอบห้องเล็กแคบอันเป็นห้องส่วนตัวของเขา
เงียบๆ จนกระทั่งนัยน์ตาคู่นั้นหันกลับมามองสบตาเขาพร้อมด้วย
คำถามที่ตั้งตามมา

"ที่ไหน"

เสียงของเธอหวานใสบานระฆังแก้วที่ถูกสายลมแผ่วเบาพัดให้
โยกไหว ได้ยินเสียงเธอแล้วนือเรียสก็อดยิ้มออกมาไม่ได้

"บนเรือ"

คำตอบของเขาไม่ได้ทำให้รอยสงสัยที่อยู่ในดวงตาคู่นั้น
จางลงเลยแม้แต่น้อย และนั้นก็ทำให้ฉลามร้ายแห่งนอร์เทียหัวเราะ
ออกมาเบาๆ ก่อนจะยอมขยายความขึ้นอีกนิด

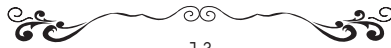
"ข้าเจอเจ้าที่กลางทะเล"

ดูเหมือนคำพูดของเขาจะจูดรอยรับรู้ในดวงตาคู่งาม นือเรียส
จึงค่อยอธิบายต่ออย่างไม่รีบร้อน

"ข้าจึงพาเจ้ามาที่นี่...นอกซ์"

"นอกซ์!!"

เสียงหวานอุทานออกมาเบาๆ แวหวาดหวั่นในดวงตาของเธอ

ทำเอาเจ้าของราตรีกาลแห่งนอร์เทียรู้ได้ว่าเธอคงเคยได้ยีนกิตติศัพท์
ของนอกรีตบ้างเป็นแน่

"ใช่ 'นอกรีต' แห่งนอร์เทีย"

"โจรสลัด..."

เธอเงยหน้าขึ้นมองสบตาเขา รอยหวาดกลัวในดวงตาคู่นั้นยังคง
ฉายชัด ทว่าเธอเรียสยังคงยิ้มได้

"กลัวหรือ"

เธอจ้องหน้าเขานิ่งนาน ก่อนจะเอ่ยคำพูดออกมาด้วยแววตา
ครุ่นคิด

"ท่านช่วยข้าขึ้นมาใช่ไหมคะ"

เธอเรียสเลิกคิ้วขึ้นนิดหนึ่งอย่างแปลกใจก่อนจะพยักหน้า
รับแทนคำตอบ และนั่นก็ทำให้ริมฝีปากบางสีสดค่อยแยมออกจน
กลายเป็นรอยยิ้มเต็มระดับบนใบหน้านางาม เป็นอีกครั้งแล้วที่เธอเรียส
ต้องนั่งงันไป หากคราวนี้ไม่ใช่เพราะดวงตาหรือน้ำเสียง แต่เป็นเพราะ
รอยยิ้มของเธอต่างหาก

...รอยยิ้มที่ดูจรรวกับแสงอาทิตย์ที่สาดส่องลงมากกระทบผิว
น้ำทะเลหลังพายุเคลื่อนผ่านพ้นไป

"ถ้าเช่นนั้นข้าก็ไม่กลัว"

เสียงของเธอดังปลุกเขาขึ้นจากภวังค์ เธอเรียสเมินหลบดวงตา
ที่พราวระยับไปด้วยรอยยิ้มของหญิงสาวด้วยการหันไปลากเก้าอี้ที่วาง
อยู่มุมหนึ่งของห้องมาใกล้ๆ แล้วทรุดตัวลงนั่ง เพราะดูเหมือนเธอ
กับเขาคงมีเรื่องต้องพูดกันอีกยาว

"ทั้งๆ ที่ข้าเป็นโจรสลัดนะหรือ"

ชั่วแวบหนึ่งที่ดวงตาสีเขียวเข้มมีรอยล่งเล แต่แล้วเธอก็กลับมัน
ให้หายไปด้วยรอยยิ้มที่ตอบคำถามของเขาได้อย่างกระจ่างชัดจน
เธอเรียสอดยิ้มตามออกมาด้วยไม่ได้

"ใช่ค่ะ เพราะแม่ท่านจะเป็นโจรสลัด แต่ท่านก็เป็นคนช่วยข้า
ขึ้นมา"

"บางที่ข้าอาจจะช่วยเจ้าขึ้นมาเพื่อหวังผลอื่น อย่างเช่น...ตัวเจ้า"

คำพูดกลั้วหัวเราะของเขาทำเอาหญิงสาวสะดุ้งเฮือกขยับกาย
ถอยหลังโดยไม่รู้ตัว ทั้งนัยน์ตาคู่นั้นยังเต็มไปด้วยความหวาดระแวง
อย่างที่ทำให้คนเฝ้ามองอดหัวเราะออกมาไม่ได้

"ข้าล้อเล่น"

เขาพูดออกมาย่างๆ แม่นึกอยากจะแก้งให้เธอกลัวมากกว่านี้
อีกนิด แต่พอเห็นรอยหัวนกงิ้วในตาคู่นั้นก็ทำให้เขาอดสงสารไม่ได้
... 'สงสาร' คำนี้ไม่น่าจะมาอยู่ในสารานุกรมของโจรสลัดเช่นเขา
เลย แต่จะทำอย่างไรได้ ท่าทางราวกับลูกกวางระแวงภัยของเขามัน
จุดประกายความสงสารในใจเขานี้ละ

"แล้วท่านช่วยข้าขึ้นมาเพราะอะไรล่ะคะ"

"ช่วยเพราะอยากช่วย"

เขาตอบแค่นั้น ออกจะรู้สึกเสียใจนิดๆ คำที่ไม่ควรไปแก้งให้
เธอกลัว เพราะดูเหมือนหญิงสาวตรงหน้าคงจะมองเขาด้วยสายตา
ไม่ไว้วางใจไปอีกนาน

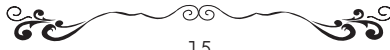
"ไม่ต้องห่วง ข้าไม่คิดอยากจะทำอะไรเจ้าหน้าที่หรอก เพราะข้า
คิดว่าเจ้าพอเมเกินไปหน่อย"

เขาจบคำพูดด้วยรอยยิ้มที่แต่มีอยู่ในดวงตายามที่ทอดมอง
ตรงมา ชั่ววูบหนึ่งที่หญิงสาวไม่เข้าใจในสิ่งที่เขาเอ่ย แต่พอมองตาม
สายตาของเขาและก้มลงมองตัวเอง ดวงหน้างามสีน้ำผึ้งก็เปลี่ยนเป็น
สีแดงระเรื่อขึ้นมาทันควันเมื่อเห็นว่าตัวเองอยู่ในชุดแบบใด

"ท่าน!!"

เธอเงยหน้ามองเขาอย่างกล่าวหา เหนือเรียสอดแปลกใจไม่ได้ด้วย
ไม่คิดว่าเธอจะกล้ำมองสบตาเขาอย่างเอาเรื่องเช่นนี้ เพราะเขาเดาว่า

เธอน่าจะอายจนไม่กล้ามองหน้ากันเลยมากกว่า แต่ก็เพียงแค่นาทีเดียวที่เธอมองเขาแบบนั้น เพราะหลังจากนั้นเธอก็เมินสายตาหลบไปทางอื่นแล้วพูดไม่ออกไปเสียตื้อๆ เหนอเรียสเลยอดหัวเราะออกมาไม่ได้

"ข้าชื่อเนอเรียส แล้วเจ้าล่ะชื่ออะไร"

อยู่ๆ เขาก็เปลี่ยนเรื่อง แต่นั่นก็ทำให้หญิงสาวโล่งใจพอที่จะต่อบทสนทนากับเขาได้

"วาร์เดีย"

เสียงแผ่วเบาที่เอ่ยตอบก่อรอยสะดุดเล็กๆ ในใจคนฟัง เพราะจากประสบการณ์ที่เดินทางมาทุกหนำนี้ ได้เรียนรู้ภาษาหลายๆ ประเทศหลายๆ แคว้น ทำให้เขาพอจะรู้ได้ว่าชื่อ 'วาร์เดีย' นั้นแปลว่าอะไร

...กุหลาบอย่างนั้นหรือ

ชั่วขณะหนึ่งที่ความคิดของเขาหวนกลับไปหาหญิงสาวได้ แสงจันทร์ผู้มีกุหลาบแห่งทะเลทรายแขวนติดกาย แต่ก็เพียงแค่ว่าชั่วเวลาเดียวเท่านั้นที่เขาจะเก็บเรื่องของเธอลับคืนลงสู่ใจอีกครั้ง เหมือนที่ผ่านมา

"เจ้ามาจากที่ไหน แล้วทำไมถึงได้ไปอยู่กลางทะเลแบบนั้นได้"

คำถามของเขาทำให้เธอนิ่งเงียบไปราวกับจะรวบรวมความคิดที่กระจัดกระจายให้ออกมาเป็นคำพูด

"ข้าเป็นคนของแคว้นกอนเซโล..."

เสียงหวานใสเริ่มเอื่อยเล่า แม้เนอเรียสจะไม่เคยไปเยือนแคว้นกอนเซโล ทว่าเขาก็ยังเคยได้ยินคำเล่าลือที่ว่ากันว่าแคว้นนั้นมีความเจริญมากที่สุดใบบรรดาแคว้นที่ตั้งอยู่บนชายฝั่งของมหาสมุทรนอร์เทีย

...โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรือสินค้าของแคว้นนั้น ไม่ว่าเมื่อใดที่ได้

ลงมือปล้น เป็นต้องได้ของดีๆ ติดมือกลับมามากมายเสียทุกที

เนอเรียสคิดด้วยรอยยิ้มโดยไม่พูดอะไรออกไป นัยน์ตาสีฟ้า

เชโฮรา... เพลงรักแห่งสวรรค์

16

กระจ่างใสจับที่ใบหน้าดงามและดวงตาสีเขียวเข้มที่กำลังมีรอยรำลึกถึงเรื่องราวที่ผ่านมาเสียบๆ

"เมื่อเดือนก่อนข้าออกท่องเที่ยวทางเรือกับเพื่อนๆ..."

สิ่งที่วาร์เดียเล่าช่วยยืนยันให้คนฟังแน่ใจในฐานะของหญิงสาวมากยิ่งขึ้น เพราะลองออกเดินทางท่องเที่ยวด้วยเรือสำราญมานานและไกลถึงเพียงนี้ แสดงว่าเรือลำนั้นคงใหญ่ไม่น้อยเลยทีเดียว

"...แล้วเมื่อวานพวกเรา ก็เจอพายุเข้า"

"พายุเมื่อคืนอย่างนั้นหรือ"

เธอพยักหน้ารับแทนคำตอบ ก่อนจะเล่าด้วยน้ำเสียงสิ้นเครื่องเมื่อตระหนักถึงความสูญเสียที่ได้รับ

"คนบังคับเรือของเราไม่มีความสามารถพอที่จะประคองเรือให้รอดภายใต้สภาพอากาศอย่างนั้น เรือของเราจึงชนเข้ากับหินโสโครกและอัปปางลง ข้า..."

นัยน์ตาคู่สวยคล้ายจะมีเงา้ำตาลลอยอยู่บางเบา และเสียงสิ้นเครื่องที่เอ่ยเล่าก็เจียบหายไป ทำให้เนอเรียสตัดสินใจที่จะหยุดการซักถามเอาไว้ก่อน ชายหนุ่มลุกขึ้นยืนช้าๆ เป็นการตัดบทสนทนาอย่างง่าย ๆ

"เออละ ข้าเข้าใจแล้ว วาร์เดีย เจ้าพักผ่อนไปก่อน แข็งแรงเมื่อไหร่เราค่อยมาคุยกันว่าจะทำอะไรกับเจ้าดี"

เขาพูดทิ้งท้ายไว้แค่นั้น ก่อนจะเดินออกไปจากห้องของตัวเอง ที่ตอนนี้สละให้หญิงสาวที่เขาช่วยขึ้นมาเองกับมือเป็นที่พักพิง

"ให้นางอยู่บนเรือของเราอย่างนั้นดีหรือ เนอเรียส"

ชายชรา นัยน์ตาคมกริบนามอวาโรทามเนอเรียสด้วยน้ำเสียงครุ่นคิด คนที่เพิ่งก้าวเข้ามายินประจำหน้าฟังบังคับเรือเหลือบตามองนิดหนึ่ง ก่อนจะหันไปสนใจกับพื้นทะเลกว้างเบื้องหน้าที่มองไป